

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 8414/16
02.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца К. А. из С., кога заступа пуномоћник Р. Ђ., правник невладине организације Ц. за з. и п. т. а. из Б., ... број ..., ради поништаја решења Комисије за азил Републике Србије број Аж-... од 12.04.2016. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 02.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил, број ... од 09.12.2015. године, (у уводу оспореног решења омашком означен датум 14. мај 2015. године) којим је, ставом 1. диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина С., К. А., од оца М., рођеног године у Ф. Д., С.; ставом 2. диспозитива обавезан је тужилац да уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију, у року од 3 дана од правноснажности тог решења и Канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил број Ставом 3. диспозитива решења констатовано је да трошкова поступка није било.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 28.05.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је образложење решења нејасно и правно неприхватљиво и да је концепт сигурне треће земље тумачен на начин супротан пре свега Закону о азилу, али и уставној пракси Републике Србије и пракси Европског суда за људска права, те супротно Женевској Конвенцији о статусу избеглица са Протоколом и Европској Конвенцији о људским правима и основним слободама. Наводи да се сагласно одредбама Закона о азилу, како је то истицано и у жалби, може закључити да је потребно да буде испуњено више кумулативно постављених услова да би се у конкретном случају радило о сигурној трећој држави. Да би једна држава била сигурна трећа држава, осим тога што се

налази на листи сигурних трећих држава коју доноси Влада, потребно је и да се придржава међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године; затим да је тражилац азила у наведеној држави имао могућност подношења захтева за азил, као и да у њој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступању или враћен у државу у којој су његов живот, безбедност и слобода били угрожени. Стога сматра да сама чињеница да се М. налази на листи сигурних трећих држава коју је Влада Републике Србије донела дана 17.08.2009. године, не значи да је она сигурна, већ представља само један од услова. Указује на одлуке Уставног суда Републике Србије у којима се наводи да се захтев за азил неће одбацити ако лице долази из сигурне треће државе која је на листи Владе, уколико та држава поступак азила примењује на начин супротан Конвенцији, те да концепт сигурне треће земље нема апсолутни карактер и да се неће примењивати систематски. Сматра да чињеница да тужилац није у току поступка образложио због чега М. за њега није сигурна земља, не може бити одлучујућа да се његов захтев за азил одбаци и да се исто лице врати у М. у земљу за коју сви међународни извештаји говоре да је земља која крши људска права, не поштује Женску конвенцију, у којој би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступању и која враћа тражиоце азила у Г., а ова даље ланчано протерује до државе порекла. Истиче такође, да је из образложења оспореног решења остало нејасно како је тужени утврдио да се М. има сматрати сигурном земљом. Указује на поступак какав је предвиђен у Републици М., и на праксу ланчаног протеривања из М. у Г. и даље у Т. Наводи и то да је у 2016. години забележено више случајева насилног повратка избеглица из Г. у Т. да су грчке власти вршиле протеривање избеглица које су пристизале на острва која су у непосредној близини Т., указујући да је Европски суд за људска права још 2011. године донео пресуду којом је азилни систем у Г. проглашен нефункционалним а Г. земља која тражиоцима азила крши право на живот. Предлаже да суд у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар тако што ће тужбу уважити и поништити решење туженог органа и тужиоцу доделити уточиште у обиму избегличког статуса.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тражилац азила дана 25.11.2014. године, поднео Министарству унутрашњих послова Републике Србије, захтев за азил у Републици Србији, на основу којег је надлежан орган покренуо и спровео испитни поступак, у оквиру кога је дана 30.04.2015. године, одржао усмену расправу и сачинио записник. Увидом у записник са усмене расправе, а према наводима тражиоца азила, Комисија за азил је утврдила, да је тужилац рођен године у С., да је земљу порекла напустио због рата између власти и становника области Д., због тога што се плашио за свој живот, да је од С. тајне службе био притваран више пута, да је у Т. дошао авионом легално са својим пасошем, да се у Т. задржао око три дана, да је затим отишао пешке у Г., где није имао никаквих проблема, а из Г. у М. пешке илегално, гда се задржао око десет дана, и такође, није имао никаквих проблема нити се обраћао властима ради регулисања статуса.

По спроведеном поступку, поступајући по примедбама из решења туженог органа Аж-.... од 23.09.2015. године, којим је поништено решење првостепеног органа од

14.05.2015. године, а предмет враћен на поновни поступак, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из цитиране одредбе члана 33. став 1. тачка б) Закона о азилу ("Сл.гласник РС" бр.109/07), односно да захтев треба одбацити, без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, јер је утврдио да је лице, које тражи азил, дошло из сигурне треће државе, односно да је у Републику Србију стигло из М., а да је претходно боравило у Г. и Т. Како се М., Г. и Т. налазе на листи сигурних трећих држава утврђеној Одлуком Владе Републике Србије од 17.08.2009. године ("Службени гласник РС", бр. 67/09), и да тражилац азила није имао никаквих проблема транзитирајући кроз М. и Т., нити приликом боравка у Т. и дужег боравка у Г., то постоји законски основ за одбацивање захтева за азил. Тужени је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно применио одредбу члана 33. став 1. тачка б) Закона о азилу. Дајући разлоге за донету одлуку тужени је навео и то да је тражилац азила дошао из сигурне треће државе, уважавајући чињеницу да је Влада Републике Србије, према одредбама Закона о азилу, утврдила листу сигурних трећих држава на којој се налазе државе кроз које је тражилац азила прошао и у којима је боравао. Према наводима туженог, Закон о азилу јасно одређује у одредби члана 2. да је сигурна трећа држава, држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела заштите избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравао или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије и у којој је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском и понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени. Такво схватање следи и из самог одређења појма "сигурна трећа држава" и одредбе члана 33. став 1. тачка б. Закона о азилу према којој Комисија за азил неће одбацити захтев, већ ће се упустити у испитивање услова за признавање азила и у случају да је лице дошло из земље која се налази на листи сигурних земаља коју је утврдила влада, али само ако то лице докаже да та држава за њега није сигурна, што у конкретном случају није био случај.

Одредбом члана 33. став 1. тачка б) Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је и по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужиоца за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка б) Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује да су поступајући управни органи пре доношења одлуке у овом предмету пропустили да консултују актуелне међународне извештаје који сведоче о лошем стању азилног система у М. који није функционалан, са којих разлога та земља не представља сигурну земљу за тражиоце азила, али налази да ти наводи нису основани. Ово стога што тужилац у поступку проведеном пред првостепеним органом, а према стању у списима предмета, није прилагао доказе и истицао наводе да је након уласка у М. лично био изложен прогону, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени или да је М. за њега несигурна из неког другог разлога који би искључивао примену члана 33. став 1. тачка б. Закона о азилу. Поред наведеног, извештаји међународних организација који говоре о стању људских права у земљи на које се тужилац у тужби позива, не могу, по оцени суда, сами по себи представљати доказ да одређена земља није сигурна

трећа земља за тражиоца азила, односно да иста, иако потписница Женевске конвенције, не поштује ту конвенцију.

Наводи тужбе којима тужилац указује на одлуке Уставног суда Републике Србије и пресуду Европског суда за људска права у предмету М.М.С. против Белгије и Грчке, нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, имајући у виду да се не ради о истом чињеничном и правном стању ствари, при чему, Управни суд налази да наведена пресуда Европског суда може бити релевантна само у случају да тужилац у тужби истиче да му је у управном поступку пред надлежним органима управе у Републици Србији или у поступку пред судом повређено неко право заштићено одредбама Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су код напред наведеног исти без утицаја на другачију одлуку у овом предмету, при чему су ти наводи већ истицани и у жалби, које је тужени орган, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, правилно оценио у образложењу оспореног решења, са којих разлога нису посебно образлагани у овој пресуди.

Како је по оцени суда, оспорено решење правилно и на закону засновано то нема законског основа за његов поништај, са којих разлога нису испуњени услови да суд, по предлогу тужиоца, применом члана 43. став 1. Закона у управним споровима пресудом реши ову правну ствар у спору пуне јурисдикције.

Сагласно свему напред наведеном, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.09.2016. године, 17 У 8414/16

Записничар
Тија Бошковић, с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП